

Karlens Løn, siger Neergaard. Men dersom man nu vilde sige, at han var udenfor Stutterivæsenet, han var partist, Noget, jeg benægter, indtil det bevises, saa vil jeg henvise til Stutmesterens egne Rapporter. Dersom man vil tage den for 1853 for sig, saa vil man finde, hvilken Land der er gaaet igjennem den hele Stutteribestyrrelse, hvorledes man har opfattet sine Pligter mod Staten ved at bestyre en Indretning, der hvert Aar kostede Summer, der vare store for et saa lidet Land som vort. I Rapporten siges der Pag. 10: at Commissionen af 19de Januar 1851 havde tilraadet at hæve Depotet af Hingste i Jylland og at udsætte Hingste hos Private. „Herved“, siger han, „er da Dødsdommen fældet over disse Landsdødsdingste“, og dersom man nu vil spørge ham, hvorledes han kunde undlade at give et afgivende Votum i Commissionen i denne Sag, da han var overbevist om, at det var Hingsternes Dødsdom, saa siger han — og det beder jeg især lægge Mærke til — „at han frygtede for at skabe Stutterivæsenet, hvis Existentens dengang ikke var sikret“. Det kom altsaa ikke an paa at gjøre det, der var kloge for Staten, men det, der bedst kunde sikke Stutteriets Bestaaen, da det endnu var ganske nyt, og det ikke var afgjort, om det skulde vedblive at bestaae. Hvorledes sørgede man da fra Stutterivæsenets Side for at forædle Landets Hesteavl? Derpaa vil jeg give et Exempel. Pag. 19 i samme Rapport siges der, da der er Tale om ved Auction at bortfælgge de Dyr, som sættes ud: „der kan ikke være Tale om at bringe til almindelig Kundskab før Auctionens Afholdelse, for hvilke Feil Hestene, navnlig Hingstene, udsættes af Stutteriet. Det maa overlades til Ustthavende, Stutteriet angiver kun de skjulte Feil“. Der siges vel senere: „Ja, er der Noget, der kommer og spørger, saa skulle de faae Svar paa deres Spørgsmaal, og man skal ogsaa give dem en Beskrivelse“, men dette at sælge Hingste til Udbredelse i Landet for at forbedre Landets Hesteavl, uden at nævne alle de Feil, der ere bekendte, medens man kun henviser Røberen til selv at opdage dem og kun angiver de skjulte Feil, er for mig et slaaende Beviis paa, hvorledes man har opfattet sin Virksomhed. Der siges endvidere, da der er Tale

om, at man burde have forlangt Summer til Fertsættelse eller Gjennemførelse af Væddeløb: Nei, det vilde ikke være værd at gjøre, thi det kunde i Rigsdagen have bragt en saadan Opposition mod Commissionens andre Forslag, at man muligt havde forkastet dem allesammen, og dermed havde det været forbi med Stutteriet. Ja, Gud give, man havde fulgt den Plan, det havde sparet os uuaadelige Penge, og det havde sparet mig at trætte de Herrer med disse Meddelelser. Der siges endvidere — og det skal være det Sidste, jeg anfører til Beviis paa, hvorledes man, som sagt, opfattede sin Stilling — „de concrete Forhold“ — der er mange fremmede Ord, men maastee det ærede Medlem for Bornholm (Rosod) vil hjælpe mig — „lægge ofte Hindringer i veien for en consequent Gjennemførelse“. Vi komme nu videre og faae at see, hvorledes de mellemliggende Aar indtil 1858 ere gaaede. Her vil jeg tilbagefalde i ærede Medlemmers Erindring den Forhandling, der fandt Sted her paa Rigsdagen i 1858. Jeg var dengang ikke selv Medlem af Thinget, men det daværende ærede Medlem for Rjodenshavns 6te Valgkreds (Blizen-Fincede) gjorde opmærksom paa forskjellige Ting ved Stutteriet, og han blev ikke modsagt; jeg vil strax bemærke, at der vel blev gjort nogle Anmærkninger til hans Udtalelser, men de af ham anførte Rjodensgjerninger bleve ikke modsagte, og den daværende høitærede Indenrigsminister erklærede, at han ikke kjendte videre til Sagen, at han endnu ikke havde faaet Commissionens Rapport, og at han derfor ikke kunde yttre sig videre om det hele Stutterivæsen. Der blev gjort opmærksom paa, at hvert levende Føl paa Frederiksborg kostede Staten 2,000 Rd., og naar vi nu see hen til de Priser, som de folgtes til, saa er det jo noget Mere end det, hvortil disse Føl udbragtes. Det nævnte ærede Medlem gjorde fremdeles opmærksom paa den store Dødelighed, den store Ufrugtbarhed i Stutteriet i det Helc, og han gjorde, hvad der dog synes mig maa slaae Enhver, opmærksom paa et Brev, han havde modtaget fra Hs. Majestis Chef for Staldetaten, hvorefter denne fra 1841—1855 her i Landet havde kjøbt de Heste, der behøvedes til Kongens Stald, men fra den Tid af havde maattet tage samtlige Heste fra Udlandet, saa-